

Primära emotioner

[Brukar också kallas universella emotioner. Till dessa räknas företrädesvis känslan av att vara lycklig eller olycklig, förvåning, ilska, avsky, fruktan.]

Hur kan känsla bara försvinna? Vips... borta...
Som att bli av med luktsinnet...
Som att smaka på vatten..
Som tandläkarbedövning..

Det känns märkligt tomt, ungefär som om nå'nting fattas, nå'nting allvarligt.. ungefär som ett förhållande som abrupt tar slut och man känner att det jag hade innan, e bortglömt..."Va det inte viktigare än så?"

Inte ens tomheten i garaget förvånar mig längre. Jag stirrar varje morgon in i den vägg, som delvis täcktes av en svart motorcykel förut, innan jag backar ur och kör till jobbet. Känslan är inte där, saknaden är borta, det är tomt...

Det enda som påminner är brev från Bilsport & MC. "Vi har mottagit din skadeanmälan..." "Vi har beslutat..." "Detta brev ska visas upp för verkstaden..."

Hur var den att köra?
Varför välte jag egentligen?
Låg fart och ouppmärksamhet...
Doink... Så låg man där..

Har inte kört en meter sen den 24 juli och det känns som om jag inte kört sen 1976...
Jag känner avundsjuka... ja... avundsjuka... när jag läser om körningar, träffar, teknikfrågor...
avundsjuka på de som har känslan i behåll... som kan lukta...
Samtidigt kan jag inte återskapa känslan...
Varför i helvete kan jag inte det?
Jag har ju inte varit ifrån hojen mer än snart 4 veckor...!

E de slut med hojåkandet när känslan försvinner?
Kan man återskapa känslan genom att köra?
Vad ska man köra för att återskapa känslan om man inte har något att köra?
Grabbens moped?
Grannens gräsklippare?

"Du har fått brev!" Frugan viftar med ett kuvert... Det är en avi för ett paket...
Skyndar, hämtar...

Det första ljuset i mörkret, livet känns lite lättare... Någon däruppe ser mig, dunkar mig i ryggen och säger:" Seså, känslan kommer tillbaka... Öppna paketet nu."
Det står Flying Eagle på paketet och jag påminns om att jag faktiskt nästan direkt efter vurpan beställde nya kläder, då med ett barns julklappsleende på munnen.
Nu släpper spänningen i pannan och jag hämtar saxen, klipper upp paketet och drar upp den första sak som får mig att känna lite hoj igen...

Jackan sitter som gjuten, men...
Vurpan klappar till mig igen...

"Håller den? E ryggskyddet tillräckligt?"

Vad sysslar jag med? Måla fan på väggen för att jag klantat till det en gång?!?
"E jag rädd? "

Jag står och tittar i spegeln, stirrar ilsket mig själv i ögonen och försöker läsa mina egna ögon...
"Åh... din mes...du e inte rädd, nänä, du e trött!"
Ja, så e de nog... Allt djävla snickeriande och grävande under semestern har fått mig att tappa intresset för... allt...

Hojen, ja... Den var ju sketsnygg egentligen... är fortfarande egentligen... Men jag vill ha större...
klarar jag större..? E dom tunga att välta med?

BORT!

Bort med såna tankar!

Jag tar på mig brallorna med och konstaterar lite syrligt att det är ett annat material i dom, eller åtminstone ser det så ut... hmm... men ok...

Då drar jag på mig hjälmen och ...

Känslan...

En förnimmelse av åkglädje visslar förbi... Jag sträcker ut armarna och håller i ett luftstyre, gasar, brummar... "Fan va barnslig man eeee...!"

Jag kliver ur kläderna igen och hänger upp dom i garderoben, mumlar lite försiktigt... "Vi ses snart" ...

Kenneths MC.

Det står sporthojar överallt och jag rynkar på näsan, mest åt att jag inte kan se min hoj... "dom har väl börjat med den då kanske..."

"Hej. Jag skulle visa upp det här brevet för er så ni kan börja med min hoj".

"Ehh.. jaha.. tyvärr så kan vi inte börja förrän tidigast nästa vecka o sen tar det ju lite tid förstås..."

"Jaha, ojdå, men när kan den vara klar?"

2 september... Datumet klappar till mig förvånansvärt brutalt och jag känner mig upprörd och besviken... Sista chansen att köra hoj i år...

Jag kommer inte att kunna köra nåt mer i år...

Operationen av axeln...

Fan ock...

"Jag säljer skiten!" Tanken fastnar som en mellanlandande fluga på ett flugpapper och ett beslut tas på stående fot.

"Jag säljer den nu så har jag guldläge inför nästa år!"

Nästa år... Mitt år...

1600 kubik... Eller varför inte 2000 kubik... säger man 2 kilokubik?? Ett komma sex kilokubik?

Längtan kommer tillbaka snabbt och känslan sitter som en smäck.

Jag känner glädje och längtar redan! Planerar och diskuterar mumlande med mig själv...

Hoppas vintern försvinner fort!

Så snart axeln är läkt så djä... Då ska här letas hoj...!

Vulcan Riders...

Varför har inte VRS lånehojar?

Hur kul hade det här varit om det inte varit för Vulcan Riders?

Denna samling go'a gubbar o gummor som man bara vill krama om...

Alla go'a kommentarer man fått... Alla go'a vänner man fått...

Det är nog därför man deppar ihop när man drabbas och det är därför man får längtan tillbaks när man tänker framåt...

Jag släpper årets körningar helt från och med nu..

Jag tar redan nu sikte på nästa år...

Med stor hoj, nya kläder, hel axel och en helvetes massa glädje!

Skål! Gott nytt år! Snart...

Ta mig fan...

Bosse 'Slipsen' Nilsson